

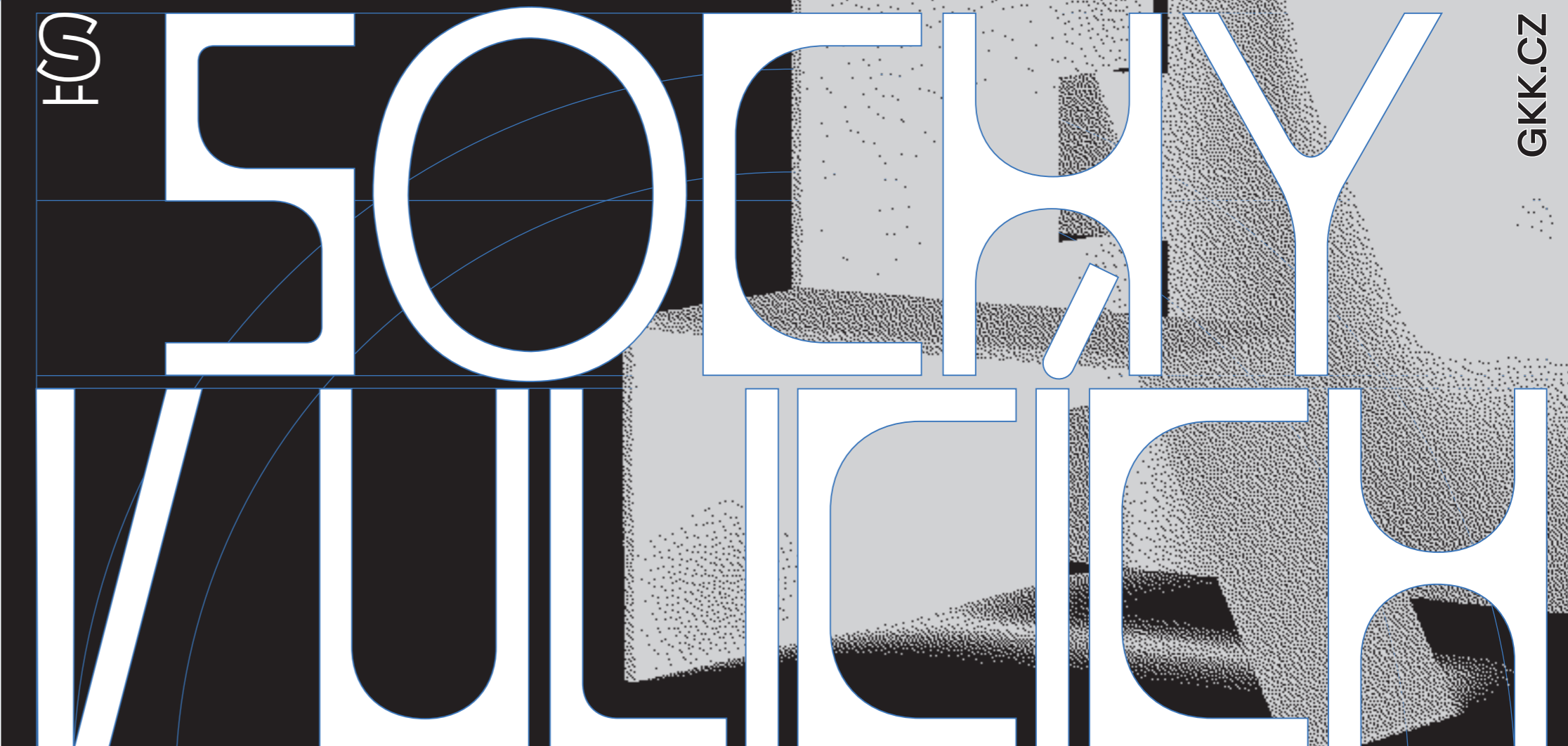
Informace

Divácká anketa

1.	Annette Frouzová	Nikdy domov	2026	řezaný a ohýbaný ocelový plech
2.	Renáta Kocmanová	Velké torzo	2008	sklocement
3.	Adam Trbušek	Polibek moci	2026	beton, glazovaná keramika, textilie
4.	Josef Hakl	Stíny obrů - Allegorie filozofie	2025	epoxidová pryskyřice, ocel, cement
5.	Josef Hakl	Stíny obrů - Dionýsos Stíny obrů - Silénos	2025 2025	epoxidová pryskyřice, ocel, cement epoxidová pryskyřice, ocel, cement
6.	Viktor Frič	Žirafa	2026	ocel, nerezová ocel, epoxidová pryskyřice
7.	František Dvořák	Nedotknutelnost odloučení; konec nejistoty; uznání a taky zlost; nadechnutí	2026	kombinovaná technika (dřevo, kov, plast, LED technologie)
8.	Daniel Doležal	LAST	2026	epoxidová pryskyřice, ocel
9.	Benedikt Tolar	CULTUS - CACAS?	2021	dřevo, beton, ocel
10.	Luděk Míšek	Mezi kruhem a čtvercem	2026	železo
11.	David Tureček	Kluk Zvíře	2020 2021	beton beton

MĚSTO KLATOVY A GALERIE KLATOVY / KLENOVÁ, PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE PLZEŇSKÉHO KRAJE

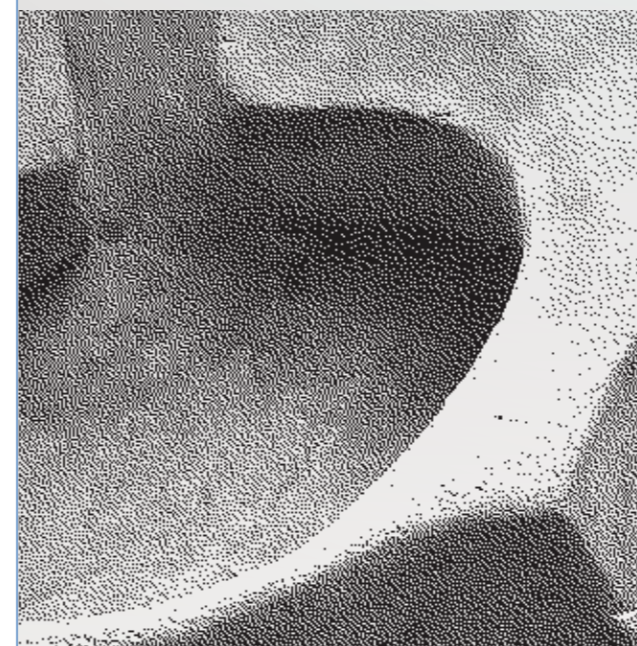
DANIEL DOLEŽAL • FRANTIŠEK DVOŘÁK • VIKTOR FRIČ
ANNETTE FROUZOVÁ • JOSEF HAKL • RENÁTA KOCMANOVÁ
LUDĚK MÍŠEK • BENEDIKT TOLAR • ADAM TRBUŠEK • DAVID TUREČEK

KURÁTOŘI:
ZUZANA KANTOVÁ
PETR KRÁTKÝ

24.5. - 31.10.2026

FESTIVAL SOUČASNÉHO UMĚNÍ VE VEŘEJNÉM PROSTORU MĚSTA KLATOVY
SCULPTURES IN THE STREETS - A FESTIVAL OF CONTEMPORARY ART IN THE PUBLIC SPACE OF THE TOWN OF KLATOVY

↓ DETAIL: RENÁTA KOCMANOVÁ

CZ:

Vernisáž výstavy:
23. 5. 2026 od 15:00,
nám. Přemysla Otakara II. v Klatovech

V rámci vernisáže proběhne komentovaná prohlídka výstavy za účasti kurátorů a přítomných autorů.

VÝBĚROVÁ PŘEHLEDKA PRACÍ STUDENTŮ, ABSOLVENTŮ A PEDAGOGŮ
ATELIÉRU SOCHA A PROSTOR Z FAKULTY DESIGNU A UMĚNÍ LADISLAVA
SUTNARA ZÁPADOČESKÉ UNIVERZITY V PLZNI

↑ DETAIL: ANNETTE FROUZOVÁ

EN:

Exhibition Opening:
Saturday 23. 5. 2026 at 3 PM,
Přemysl Otakar II Square in Klatovy

The exhibition opening includes a guided tour of the exhibition with the curators and the present artists.

A SELECTION OF WORKS BY STUDENTS, GRADUATES AND TEACHERS OF
THE SCULPTURE AND SPACE STUDIO FROM THE LADISLAV SUTNAR FACULTY
OF DESIGN AND ART OF THE UNIVERSITY OF WEST BOHEMIA IN PILSEN.

SOCHY V ULICÍCH

FESTIVAL SOUČASNÉHO UMĚNÍ VE VEŘEJNÉM PROSTORU MĚSTA KLATOVY

VÝBĚROVÁ PŘEHLÍDKA PRACÍ STUDENTŮ, ABSOLVENTŮ A PEDAGOGŮ ATELIÉRU SOCHA A PROSTOR Z FAKULTY DESIGNU A UMĚNÍ LADISLAVA SUTNARA ZÁPADOČESKÉ UNIVERZITY V PLZNI

Výběrová přehlídka prací desítky studentů, absolventů a pedagogů ateliéru Socha a prostor z Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara Západočeské univerzity v Plzni, který založil a jednu dekádu vedl sochař Jiří Beránek. Ateliér je známý svým komplexním přístupem k sochařské tvorbě a je nyní veden dvojicí sochařů Benediktem Tolarem a Ludkem Míškem. Letošní výstava poprvé pracuje s „živým“ ateliérem a je tak přímým důkazem dynamiky a rozmanitosti tohoto festivalu, který se postupně stává platformou pro prezentaci špičkové tvorby vznikající na českých vysokých uměleckých školách. Každý ročník přináší nový pohled na různorodou a specifickou práci s veřejným prostorem a obohacuje Klatovy o unikátní umělecké zážitky.

Sochy v ulicích

Festival současného umění ve veřejném prostoru města Klatovy

Daniel Doležal, František Dvořák, Viktor Frič, Annette Frouzová, Josef Hakl, Renáta Kocmanová, Luděk Míšek, Benedikt Tolar, Adam Trbušek, David Tureček

Kurátoři: Zuzana Kantová, Petr Krátký

Vernisáž: v sobotu 23. 5. 2026 v 15:00, náměstí Přemysla Otakara II. v Klatovech, komentovaná prohlídka výstavy za osobní účasti autorů a kurátorů výstavy.

Výtvarná dílna: 5. 9. 2026 od 14h

24. 5.–31. 10. 2026

Annette Frouzová (*2002)

Sochařka pocházející z Plzně se ve své tvorbě věnuje především práci s prostorem a materiály, které nesou stopu tíhy a fyzické přítomnosti. Studuje v ateliéru Socha a prostor na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni. Ve svých dílech často zkoumá vztah mezi lidským tělem, architekturou a vnitřním prožíváním, přičemž se zaměřuje na hranici mezi pocitem ochrany a omezení. Její práce, často monumentálního měřítka, vytvářejí situace, do nichž divák vstupuje celým tělem. Již během studií získala několik ateliérových ocenění a úspěšně se účastnila sochařských symposií (např. v Plzeňském pivovaru). Žije a pracuje v Plzni.

Nikdy domov je monumentální prostorová instalace vytvořená z velkoformátových, za tepla válcovaných ocelových plechů. Dílo je umístěno na náměstí Přemysla Otakara II., zakladatele města, přímo na prostranství, které je pozůstatkem po odstraněném pomníku Antonína Zápotockého. Autorka zde pracuje s motivem uzavřeného prostoru připomínajícího místnost, čímž otvírá téma rozporu mezi známou podobou pokoje a jeho neschopností plnit funkci domova. Surový charakter oceli a výprázdňená atmosféra místa bývalého ideologického monumentu podtrhují tíživost tématu „ne-domova“. Dílo je vystaveno přímému působení povětrnostních vlivů, které v čase doplňují jeho vizuální i mentální vrstvu o stopu dočasnosti a koroze.

1. Nikdy domov, 2026, řezaný a ohýbaný ocelový plech

Renáta Kocmanová (*1979)

Sochařka a pedagožka je absolventkou Akademie výtvarných umění v Praze (Ateliér figurálního sochařství a medaile Jana Hendrycha) a Pedagogické fakulty Západočeské univerzity v Plzni. Absolvovala rovněž zahraniční stáž na Ecole Nationale Supérieure d'Art ve francouzském Dijonu. Od roku 2008 působí jako odborná asistentka na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni a je členkou prestižního spolku Umělecká beseda. Ve své sochařské práci se zaměřuje na interpretaci figury a krajiny skrze organické tvarosloví, které odkazuje k tělesnému základu a těsnému vztahu člověka s přírodou. Vedle sochařství se aktivně věnuje také umělecké knižní vazbě. Žije a pracuje v Plzni.

Dílo s názvem Velké torzo přímo reaguje na specifickou atmosféru podchodu pod Plzeňskou ulicí. Se vstup pod povrch a následně vyústění do světla tunelu vytváří magický prostor, v němž reliéf vystupuje na zdi mezi schodišti. Autorka zde využívá organické tvarosloví, které se přirozeně prolíná s drsným okolím a vytváří s ním koherentní celek. Plastika balancující na pomezí stylizované lidské figury a přírodní krajiny tak v tomto tranzitním místě získává novou kvalitu, v níž se fyzická přítomnost procházejícího člověka mentálně propojuje s osobním prožitkem betonem industrializovaného prostředí.

2. Velké torzo, 2008, sklocement

Adam Trbušek (*1988)

Sochař a technolog je jednou z nejvýraznějších postav současné generace umělců pracujících s médiem sochy ve veřejném prostoru. Absolvoval Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni pod vedením Jiřího Beránka a v současnosti působí jako vedoucí oboru Umění a současné technologie na pražské Akademii výtvarných umění, kde zároveň vede 3D laboratoř. Ve své tvorbě se Trbušek zaměřuje na razantní vstupy do urbánního prostoru, v nichž propojuje eskalovanou expresi se satirou a neo-popovou estetikou. Reflektuje problematické momenty historie a politickou závažnost současných témat, přičemž jeho díla často odkazují k ikonografii dějin umění aktualizované o kritiku konzumního prostředí a mechanizmů moci. Mezi jeho nejznámější realizace patří vítězný návrh „Umění pro tržnici“ pro pražskou Holešovickou tržnici (2025) či kontroverzně přijatý objekt „Panoptikum“ (2015) na plzeňském Lochotíně – obří králik pojíždající lidské tělo, inspirovaný Goyovým obrazem Saturnus požírající své dítě. Žije a pracuje v Praze a v Okrouhlicích.

V díle Polibek moci autor přímo pracuje s pamětí konkrétního místa v ploše veřejné zeleně na okraji klatovského sídliště U Pošty, kde původně stálo keramické sousoší Polibek od Aloise Sopra z roku 1979. Ačkoliv byla původní plastika civilní, její osud byl zpečetěn ideologickou poplatností doby a následným zničením vandaly v roce 1999. Trbušek na prázdném soklu znovuvytváří sousoší, které reinterpretuje rituál „bratrského polibku“ státníků studentů války. Alegorie moci v kostýmu se zlatou maskou, inspirovaná dekadentními rituály elit a tajných společností, zachycuje moment vtažení jedince do mocenských her politiky. Autor tak kriticky zhodnocuje propagandu minulého režimu a staví ji do kontrastu se současnou mezinárodní krizí a anonymitou moci, která ovládá nejen veřejný prostor.

3. Polibek moci, 2026, beton, glazovaná keramika, textilie

Josef Hakl (*2000)

Sochař zaměřený na figurální tvorbu a prostorové objekty je absolventem Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni (ateliér Socha a prostor). Ve své práci vědomě navazuje na barokní sochařskou tradici, kterou osobitě propojuje s existenciální a absurdní figurací. Pro Hakla je typická kombinace klasické modelace s experimentálními materiály a nalezenými předměty, čímž reflektuje tělesnost a narušenou rovnováhu jako metaforu stavu současné společnosti. Vedle sochařství se věnuje i malbě, která doplňuje jeho prostorové uvažování. Široké veřejnosti se představil mimo jiné jako vítěz projektu České televize Arteliér. Žije a pracuje v Plzni a v Planě.

Soubor plastik Stíny obrů propojuje antickou mytologií s civilní ironií. Autor pro výstavu zapůjčil svá díla ze zámečkové parku ve Valči, kde jsou dlouhodobě instalována v přímém dialogu s barokními sochami Matyáše Bernarda Brauna. V Klatovech je soubor rozdělen do dvou lokací:

Plastika Alegorie filozofie je umístěna v bazénku u KD Družba, kde její řetězcí se vertikální charakter organicky doplňuje proudící vodotrysk. Setkává se zde tektonická vertikálita sochy s pomíjivou vertikálitou vody; zatímco voda potvrzuje fyzikální zákony gravitace, sochařská vertikála nese významovou rovinu směřování k ideám, čímž kontrastuje s horizontálou okolní městské krajiny.

Dvojice soch Dionýsos a Silénos se nachází na nádvorí refektáře jezuitské koleje. Kontext místa, kde se historicky koncentrovala vzdělanost a kultura a kde dnes sídlí městská knihovna, umocňuje antické náměty děl jako symboly kolébky evropské civilizace, filozofie a učení. Expresivní torza z epoxidu v kombinaci s industriálními prvky a anonymními „hlavami“ z nádob tak v kulíškách barokní architektury vytvářejí most mezi klasickým odkazem a současností.

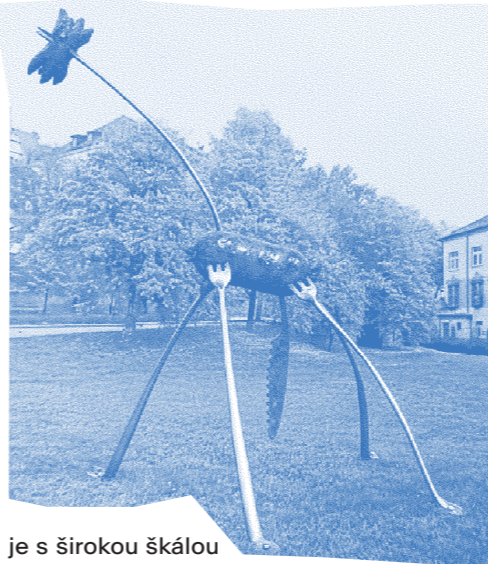
Stíny obrů

4. Alegorie filozofie, 2025, epoxidová pryskyřice, ocel, cement

5. Dionýsos, 2025, epoxidová pryskyřice, ocel, cement; Silénos, 2025, epoxidová pryskyřice, ocel, cement

Viktor Frič (*1999)

Sochař a umělecký kovář pochází z Liberce. Svě odborné vzdělání zahájil na Střední uměleckoprůmyslové škole v Turnově a následně pokračoval na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni v ateliérech Jiřího Beránka a Benedikta Tolara. Ve své tvorbě pracuje

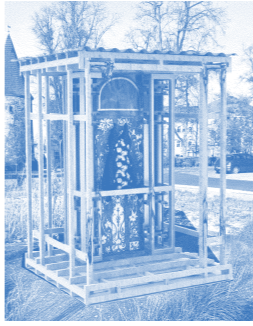

je s širokou škálou materiálů – od klasické svařované oceli přes dřevo až po epoxidové pryskyřice a silikon. Tematicky se Fričova díla často pohybují na hraně satiry, humoru a kritiky konzumní společnosti, přičemž se nevyhýbají otázkám hledání identity či mytologie. Je držitelem několika ocenění z mezinárodního setkání uměleckých kovářů Hefaiston na hradě Helfštýn. Žije a pracuje v Liberci a Plzni.

Monumentální kinetická plastika Žirafa volně navazuje na autorovu předchozí sérii „Salámmismus“. Tvor, jehož tělo je sestaveno z nadsazených forem uzenin a příborů, slouží jako kritický komentář k našemu přístupu k přírodě a spotřebnímu způsobu života. Dílo je umístěno na travnaté ploše na křižovatce ulic Tyršova a Podbranská, kde stromy a vegetace simulují přirozené prostředí pro pasoucí se zvíře. Kinetika objektu funguje na principu kyvadla s vychýlenou osou, což umožňuje soše reagovat na porывy větru či fyzický zásah diváka. Autor se tak skrve nadsázkou ptá, zda by nám divoká zvířata včasně chyběla ve volné přírodě, nebo na jídelním listku.

6. Žirafa, 2026, ocel, nerezová ocel, epoxidová pryskyřice

František Dvořák (*1986)

Vizuální umělec a pedagog je absolventem Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni, kde studoval v oboru Socha a design. Svou tvorbu zaměřuje na vrstvené instalace a prostorové kompozice, které propojují sochu, malbu a autorický text s konkrétním architektonickým rámcem. Ve svých dílech často využívá vysokou vizuální hustotu k ohledávání vztahů mezi bytím a nicotou, viditelností a skrytostí či svobodou a kontrolou. Inspiraci čerpá z existenciální filozofie a fenomenologie prostoru, přičemž instalaci chápe jako otevřenou situaci, v níž se osobní zkušenost diváka setkává s kolektivní pamětí místa. Vedle umělecké činnosti se věnuje pedagogické praxi na Střední umělecké škole v Brně v prostoru Prostor a média. Od roku 2008 realizoval řadu prostorových projektů u nás i v zahraničí (např. v Bruselu, v rámci festivalu 9 týdnů baroka či v pražské Pragovka Gallery). Žije a pracuje v Brně.

Instalace s názvem Nedotknutelnost odloučení; konec nejistoty; uznání a taky zlost; nadechnutí je koncipována jako novodobý oltář, který ustavuje přechodný stav daného místa. Dílo vzniklo přímo pro místo bývalého hostince „U Slunce“ – historicky cenná lokalita byla dříve tepajícím centrem společenského života; scházely se zde různé klatovské spolky a v letních měsících prostor ožíval zahradním posezením. Ve druhé polovině 20. století byl objekt přebudován pro účely školní jídelny, dnes však již budova neexistuje. Na její dřívější existenci upomínají pouze fragmenty interiéru dochované na přilehlém štitě sousedního domu. Volně přístupný oltář umístěný v mentálně ohraničeném rámci soukromého pozemku v centru města vytváří napětí mezi osobním a veřejným prostorem, čímž akcentuje téma křehkosti aktuálního významu místa, které ztratilo svou původní funkci, ale skrze umělecký zásah získává dočasně novou, rituální rovinu.

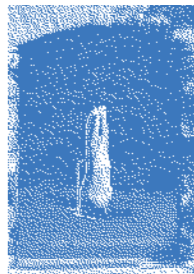
7. Nedotknutelnost odloučení; konec nejistoty; uznání a taky zlost; nadechnutí, 2026, kombinovaná technika - dřevo, kov, plast, LED technologie

Daniel Doležal (*1999)

Sochař a pedagog je absolventem Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni (ateliér Socha a prostor pod vedením Benedikta Tolara a Ludka Míška), kde v současnosti působí jako odborný asistent. Jeho tvorba vychází z hluboké řemeslné zkušenosti s kovem, kamenem a industriálními materiály, kterou doplňuje bohatou restaurátorskou praxí (např. pro Národní muzeum v Praze). Konceptuálně se zaměřuje na vztah člověka k přírodě a společnosti, přičemž často využívá provokaci, ironii a nadsázkou ke kritice marnosti lidského jednání. Od roku 2016 se pravidelně účastní sochařských symposií a výstavních projektů (např. Figura ma v Mánesu či přehlídka Pokoje v Praze). Žije a pracuje ve Skalné a v Plzni.

Dílo s názvem LAST je svou podstatou parafází člověka pod náporom vnějších hybných sil. Antropomorfní objekt z epoxidové pryskyřice na sebe bere podobu boxovacího pytle, který přes veškerý tlak vzdoruje destruktivním vlivům okolí a působí jako memento budování vnitřní odolnosti. Je umístěn v Jiráskově ulici na dohled od barokní kapličky Zjevení Panny Marie, lidově zvané Chaloupka. Ta stojí na místě původního domu, ve kterém v 17. století došlo ke „klatovskému zázraku“, kdy obraz Panny Marie Klatovské začal potit krev. Socha, viditelná v dlouhém průhledu z Hostašových sadů,

vytváří symbolickou spojnici s arciděkaným kostelem Narození Panny Marie, kde je nyní obraz uložen. V tomto kontextu lze Doležalův objekt číst i jako volnou paralelu ke zmučenému Kristovu tělu; jako současnou reflexi utrpení, která se v historických okolnostech města přetavuje v nadčasový symbol lidské zranitelnosti a síly k přežití, což dílu dodává i nečekanou duchovní vrstvu.

8. LAST, 2026, epoxidová pryskyřice, ocel

Benedikt Tolar (*1975)

Vizuální umělec, sochař a pedagog studoval na Akademii výtvarných umění v Praze v sochařském ateliéru Karla Nepraše a v ateliéru Vladimíra Skrepla. Ve své tvorbě pracuje s principem řízené náhody a estetika jeho děl vychází z fascinace syrovostí předmětů nalezených na šrotištích či v průmyslovém odpadu. Tyto „ready-made“ objekty následně transformuje prostřednictvím techniky a řemeslně náročných postupů v nové sochařské formy. Vedle volné tvorby se výrazně věnuje pedagogické činnosti – od roku 2022 vede Katedru výtvarných umění na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara Západočeské univerzity v Plzni, kde rovněž vede ateliér Socha a prostor. Od roku 1998 uspořádal desítky samostatných výstav u nás i v zahraničí (v roce 2025 například v Českém centru v Londýně) a jeho instalace jsou zastoupeny v prestižních institucích, jako je Národní galerie v Praze, GASK – Galerie Středočeského kraje či Západočeská galerie v Plzni a Galerie Klatovy / Klenová. Žije a pracuje v Plzni.

„Objekt s názvem CULTUS – CACAS? se z pohledu vědy jeví jako fascinující záhada. Svým tvaroslovím odkazuje k nejstarším sakrálním dřevěným konstrukcím na našem území, přičemž jeho historický a konstrukční význam byl v minulosti srovnáván s nálezem proslulé lodi z Osebergu.“ Autor zde využívá kombinaci dřeva, betonu a oceli k vytvoření monumentálního díla, které balancuje na hraně archeologického artefaktu a současného objektu. Skrze svou materiálovou tíži a syrovost nás dílo provokuje k otázkám o trvanlivosti lidských hodnot a revizi historických pravd. Význam objektu podtrhuje právě jeho procesuální charakter a schopnost vyvolat pochybnost o původu a účelu zobrazené formy.

Význam díla, stojícího na pomezí historické fikce a skutečnosti, je umocněn jeho konkrétním umístěním. Socha se nachází v sousedství kostela sv. Vavřince a v těsné blízkosti budov bývalého gymnázia a současné obchodní akademie. Tato trojice institucí tvoří v mapě města symbolický trojúhelník vzdělanosti a instalace objektu v tomto „prostoru vědění“ podtrhuje autorovu úvahu o tom, jakým způsobem jsou informace a historické příběhy v čase uchovávané, interpretovány a mnohdy i přetvářeny.

9. CULTUS – CACAS?, 2021, dřevo, beton, ocel

Luděk Míšek (*1976)

Sochař a pedagog studoval na pražské Akademii výtvarných umění v sochařském ateliéru Jindřicha Zeithammla a ve škole architektury Emila Příkrly. Svě vzdělání si rozšířil na stáži v německém Stuttgartu. V současné době

vede společně s Benediktem Tolarem ateliér Socha a prostor na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara Západočeské univerzity v Plzni. Ve své tvorbě se dlouhodobě zabývá platností klasických sochařských principů, které přetavuje do elementárních geometriзовaných forem a prostorových instalací. Je členem Umělecké besedy, Klubu konkrétnistů a autorem řady realizací ve veřejném prostoru, jako je například pomník Jiřímu Trnkovi, náhrobek Radoslava L. Sutnara či pomník Josefu Eretovi v Plzni. Žije a pracuje v Chrástu u Plzně.

Objekt s názvem Mezi kruhem a čtvercem představuje symetrickou kompozici, v níž se odehrává tvarový dialog dvou základních geometrických entit. Autor zde pracuje s rytmickým střídáním segmentů válců a kvádrů, které na sebe plynule navazují a vytvářejí pocit vertikálního pohybu. Železná plastika je umístěna na nároží ulic Plánická a Krameriova, kde využívá vyvýšený žulový sokl budovy základní a základní umělecké školy. Tento čtvercový podstavec přirozeně doplňuje autorský záměr střídání objemů; dílo tak splývá se svým základem, který je formálně i tematicky rozlišuje a začleňuje do konkrétní architektury. Exponovaná poloha nároží navíc umožňuje vnímat proměnlivý charakter sochy z mnoha úhlů pohledu.

10. Mezi kruhem a čtvercem, 2026, železo

David Tureček (*1993)

Sochař a absolvent Akademie výtvarných umění v Praze (Ateliér figurálního sochařství a medaile pod vedením Vojtěcha Mičí) studoval rovněž na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni v ateliéru Jiřího Beránka a absolvoval zahraniční stáž na prestižní Accademia di Belle Arti di Brera v Miláně. Ve své tvorbě se soustředí na střetávání klasického figurálního přístupu s abstraktní analýzou. Jeho sochařský jazyk je hluboce zakotven v tradičním řemesle, které si osvojí již během studia kamenosochařství v Českém Krumlově, avšak jeho záměrem je zkoumání neuchopitelných vrstev lidské mentality, živočišnosti a pudovosti. Vystavuje od roku 2017 a pravidelně se účastní skupinových výstavních projektů u nás i v zahraničí (např. Line of Art v Curychu či SILVA artis v rakouském Schremsu). Žije a pracuje v Treboni.

Instalace v klatovském renesančním dvorku vytváří dialog mezi dvěma betonovými objekty – figurou chlapce a zvířecím motivem. Plastika s názvem Kluk je materiálovou sondou do fascinujícího procesu vzniku lidské osobnosti, zatímco objekt Zvíře, umístěný na arkádách dvora, reprezentuje syrovou animalnost. Celé sousoší tak analyzuje různé vrstvy mentality: od civilizovaného formování jedince až po pudovost, živočišnou složku našeho nitra. Kontrast mezi chlapcem vzhlížejícím vzhůru a zvířetem domínujícím prostorem na arkádě podtrhuje napětí mezi lidským duchem a instinktem. Syrovost betonu u obou děl zdůrazňuje jejich autenticitu a dává vyniknout haptické kvalitě povrchu v přímém dialogu s historickou architekturou místa.

11. Kluk, 2020, beton; Zvíře, 2021, beton